

Tko je zapravo taj Bikčević?

Branko Meštrić, Zagreb

Tko je zapravo taj Bikčević... upita se mnogi prolaznik na parkiralištu ispod donje stanice sad već bivše žičare na Medvednici kad se nađe ispred velikoga natpisa »Park prirode - Bikčevićeva staza«. Pravi odgovor nisu znali onako »na prvu« ni ljudi iz same uprave Parka prirode »Medvednica«, pa ni planinari.

Za susjednu Leustekovu stazu znaju pak mnogi. Zna se da je Albin Leustek (1890. – 1947.) bio poznati zagrebački šumar koji je između dvaju svjetskih ratova zaista živio za Medvednicu pa, između ostalog, sagradio i taj, sada nadaleko poznat Leustekov put na Sljeme. Leustekova staza na Medvednici poznata je zagrebačkim planinarima baš kao i Premužićeva staza na Velebitu koju je projektirao i izveo Ante Premužić (1889. - 1979.), također šumar po struci. Ah, ti šumari! Ako ne znaš po kome je kakav planinarski put dobio ime – provjeri među šumarima. Na sreću, to je u ova čudna vremena razmjerno lako: na internetu postoji Imenik hrvatskih šumara (na adresi <http://imenik.sumari.hr>) i tamo će se naći i Premužić i Leustek, pa i Bikčević iz naslova.

Prepisujem malo faktografije: Tomislav Bikčević rođen je u Brodskom Varošu kraj Slavenskog Broda 1915. (umro je u Zagrebu 25. lipnja 1986.). Gimnaziju je završio u Slavenskom Brodu 1934. Šumarstvo je studirao na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu ... gdje je diplomirao 1938. Prvo radno iskustvo, kao šumarski vježbenik, stekao je pri Ravnateljstvu banovinskih šuma u Zagrebu. Godine 1940. premješten je u istom svojstvu u šumsku upravu Brodske imovne općine u Slavenskom Brodu, a zatim u Ravnateljstvo

šuma iste imovne općine u Vinkovcima, gdje se nalazio i 1941. Prema dostupnim podacima, kao šumarski vježbenik, napustio je 1942. državnu službu kod Državne šumarije u Bosanskom Petrovcu. Za vrijeme Drugoga svjetskog rata radio je u Geodetskom zavodu u Zagrebu, gdje je upisao i studij geodezije, ali ga nije završio. Od 1945. radio je u šumarstvu na području Crne Gore. Godine 1948. premješten je u Čazmu, gdje je radio i na obnovi zgrade šumarije.

Slijedilo je razdoblje rada u srednjim školama šumarske i drvne struke. U Šumarskoj školi u Karlovcu 1948./1949. predavao je između ostaloga o uređivanju šuma, a u Srednjoj tehničkoj školi drvne struke u Belišću radio je 1949./1950. Iz Belišća odlazi u Zagreb, gdje je u Srednjoj drvno-industrijskoj školi za finalnu obradu drva (poslije Drvna tehnička škola

»Jurica Ribar«) 1950./1951. bio profesor, a od 1951. do 1954. direktor škole i profesor. Kao direktor zaslužan je za povećanje školskog prostora dogradnjom dijela dvorišne zgrade (1952./1953.) i za gradnju nove ulične zgrade u Savskoj cesti 86, koja je dovršena 1955. Školsko pokućstvo za novu zgradu izrađeno je u školskim radionicama. Danas u toj zgradi djeluje Drvodjeljska škola Zagreb.

Kao što vidite, zaista se u ta kyrgava vremena živjelo – haj'mo reć' – zanimljivo! Od Broda preko Zagreba, pa do Bosanskog Petrovca i Crne Gore, da bi te konačno drugovi »smjestili« na sigurno – u školu u Savskoj! Tu smo konačno došli do onog što tražimo: Godine 1955. prelazi u radnu organizaciju »Sljeme« i radi na poslovima revitalizacije šuma i zelenih površina grada Zagreba i uže okolice. U tom je razdoblju, prema podacima njegove kćerke, projektirao i izveo planinarsku stazu na Medvednici poznatu kao Bikčevićeva staza.

O samoj stazi nije mi ovdje namjera pisati, tek kratko za one koji baš nisu na Medvednici svake subote. To je staza koja vodi od posljednje tramvajske stanice u Dolju, kroz Tunnel, uz donju postaju sljemenske žičare do parkirališta na sljemenskoj cesti, gdje mostom prelazi potok Bliznec. Penje se na Bačunsko sedlo, zatim do nadstrešnice na Njivicama i nastavlja tzv. seniorskim smjerom (ugodnija varijanta) do nad-

Bikčevićeva staza

strešnice na izvoru Gornjem Mrzljaku. Dalje se uspinje u zavojima do planinarskog doma »Ivan Pačkovski« na Puntijarki. Za uspon tim putem potrebna su dva sata lagana hoda.

Vratimo se sada Imeniku hrvatskih šumara. Nайдete li na internetu na tu adresu, tamo ćete lako pronaći i nekolicinu suvremenih planinara koji su po struci šumari, npr. Darka Bakšića, Dražena Lovrečeka, Božicu Papeš, Borisa Vrbečka, Branka Meštrića. Tu su i planinarski doajeni Matija Mlinac i Ivan Đuričić, Dragutin Hirc i njegov sin Miroslav Hirtz, Pavle Fukarek, ali i Josip Kozarac, Josip Pančić, Oton Kučera i Andrija Mohorovičić. Tu su i grofovi Marko Bombelles i Miroslav Kulmer – doduše više kao šumovlasnici. Svi oni, naravno, nemaju »svoj« put na Medvednici i drugim hrvatskim planinama, premda ovaj posljednji ipak ima mnogo veza s planinarstvom, pa i medvedničkim nazivljem. A tko su zapravo taj Miroslav i ta Elvira po kojima su imena dobili Miroslavac i Elvirin put?

Početak Bikčevićeve staze prema Puntijarki